Snowdon King – Ieşiţi afară din casă!

Sună soneria. Ţârrr!!

— Ionuţ, vezi cine e! îmi spune maică-mea.

Deschid uşa… şi, când colo, Titi!

— Titi, ce e cu tine aici?

— Salut, salut! Am veşti bune! Am veşti bune!

— Hai, intră!

— Dacă-ţi zic, nu mă crezi! M-au sunat unii de-aici. Mi-au plătit biletul dus-întors…

— Uau! Trebuia să mă suni. Cine sunt?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză. Editura Z îţi spune ceva?

— Fii serios! Ce-au zis de manuscris?

— Sunt înnebuniţi. O să dăm lovitura! De la Koontz încoace…

— Bună ziua, întrerupe maică-mea discuţia.

— Sărutmâinile, doamnă.

— Mamă, ţi-am povestit. Este domnul Titi.

— O, da! Bine-aţi venit pe la noi! Cu ce vă servesc? Un vin, un suc, o apă minerală?

— Doar un pahar cu apă, doamnă. Ne-au dat la mâncare şi băutură… să tot mergi cu avionul.

— La preţul ăsta al biletelor, vă cred şi eu.

Se duse la bucătărie şi după câteva minute veni cu un platou rece şi o sticlă de apă Montclair la 500 ml.

— Vai, nu trebuia să vă deranjaţi, doamnă.

— În caz de vă răzgândiţi… Drumul a fost luuung şi obositor. Pe mine să mă scuzaţi acum, am ceva treabă.

— Nicio problemă, doamnă. Şi vă mulţumesc frumos!

Titi era aceeaşi persoană manierată pe care o cunoscusem la ultima vizită în România. Începu să-mi povestească despre ultimele apariţii, despre traduceri, despre cât de grea e viaţa pe-acolo.

— Şi când ne vedem cu indivizii?

— Mâine dimineaţă. Asta-i adresa.

— Ştiu unde. Luăm metroul şi mergem 7 staţii pe linia verde. Apoi facem o scurtă plimbare…

Sună soneria. Ţârrr!!

În faţa uşii stătea bunicul meu, având părul alb răvăşit şi ochii adânciţi în orbite. Mă uit şocat la el. Trebuia să fi fost mort de vreo 5 ani.

— Bă-bu-iu-le…?!

— Ce faci măi nepoate, măi!? Ce mult a trecut…

Am rămas mut. Glasul acela nu-mi putea înşela memoria. I-am trântit uşa-n nas şi m-am lipit de ea cu spatele, ascultându-mi bătăile accelerate ale inimii. Am început să respir profund, folosind trucul acela vechi care mergea mereu, cu număratul până la zece. Mă-ntorc, privesc pe vizor şi… nimic. Aveam cu siguranţă acele halucinaţii datorate nesomnului şi scrisului încontinuu.

— Cine era? se auzi un glas străin din casă.

Revin în salon şi un necunoscut îi luase locul lui Titi şi mă privea nedumerit. Avea capul ţuguiat şi era frezat soldăţeşte. Purta un costum gri şi cravată verde…

— Cine eşti? Unde-i Titi? Ce cauţi aici?

— Priveşte pe fereastră! îmi spune.

— Tu n-ai auzit?

— Te rog, doar priveşte pe fereastră.

— De ce?

— Doar priveşte!

Un nor mare şi negru acoperea cerul metropolei. Din el se desprindeau nori mai mici, vii, formaţi din mii se insecte. Se năpusteau rând pe rând asupra blocurilor, năruindu-le.

— What the?

Dar străinul nu mai era acolo. Dispăruse pur şi simplu. N-am stat mult pe gânduri. M-am îndreptat repede către baie. Mama spăla rufe.

— Trezeşte-l pe tata şi ieşiţi afară din casă! Ieşiţi afară din casă!

Am luat liftul. Parcă mergea cu încetinitorul. Ies repede din bloc şi privesc cerul. Nimic! Nicio urmă de nor, niciun bloc năruit. Nimic!

— Hai să mergem, spun privind în sus. Îmi întorc privirea şi… eram singur în mijlocul străzii. Atunci mi-am amintit. Brusc! Băbuiu, mama, tata, Titi, cu toţii muriseră

cu mult timp în urmă. Rămaseră numai amintirile lor, numai fantomele lor, care mă scoseseră afară din casă.

Pământul începu să se cutremure. Totul nu a durat decât câteva minute. Panică. Ţipete. Moarte. Alarmele pompierilor sunau pretutindeni. Un miros de praf şi de sânge îmi îneca plămânii.

Alphonse

Comentariul unui cititor al schiţei

OK, bade, dă-i înainte! Şi multam frumos că m-ai făcut personaj! Un fost coleg de clasa din liceu, pe numele lui Bill (George Popa, a ajuns un fel de ziarist, dramaturg, regizor, i s-a jucat şi anul trecut o piesă la Iaşi), într-unul dintre primele sale romane de succes („Idiotul de ţintar”, Cartea Românească) a făcut-o pe prima mea nevasta personaj, m-a făcut pe mine de râs povestind cât de proasta i se paruse tipa (şi mie în anii de liceu, dar degeaba, tot am luat-o când am dat de „biscuit”) şi m-a neglijat complet (avea dreptate omul, cel mai bun din clasa – nu atât prin munca lui cât prin lenea celorlalţi – era mereu ocolit şi urât de colegii săi), şi chiar am fost vexat din cauza asta câtăva vreme. Apoi mi-a trecut. Dar cred că am fost de fapt enervat pe aventura lui din liceu cu aceea pe care cinci ani mai târziu eu am luat-o de nevasta.

Aşa ca da, poţi să-mi spui fantoma. Hahaha

Biblos

Motto: Dacă la început a fost cuvântul, înseamnă că Dumnezeu s-a născut poet.